

культур, наріжні проблеми античного та варварського мистецтва, насамперед плідне дослідження феномену греко-скіфського звіриного стилю, питання історичної географії, топографії, топонімії, гідронімії тощо.

Щойно вийшла колективна монографія «Стародавні культури Північно-Західного Причорномор'я» (Одеса, 2013), яку дослідник не встиг побачити і в якій значна частина розділів належить його перу. В планах було ще

кілька праць монографічного характеру, присвячених, зокрема, античним лоціям Північно-Західного Причорномор'я, стародавньому залізообробному та склоробному виробництвам у регіоні, історії античної гліптики та ін. Сподіваємося, що колеги докладуть зусиль, аби видати їх.

Анатолій Степанович лишитьися в археології талановитим вченим, а в пам'яті коллег — скромною та доброзичливою людиною.

*С.Б. БУЙСЬКИХ,
С.Б. ОХОТНИКОВ, Л.В. СУББОТІН*

СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТІ АНАТОЛІЯ НЕДАШКІВСЬКОГО (10.01.1946—16.01.2014)

16 січня цього року сумна й несподівана звістка вразила співробітників Інституту археології. Не стало Анатолія Йосиповича Недашківського.

Він прийшов в Інститут у 1970-і рр. — молодий, з рудою кучерявою шевелюрою. Змінювалися водії, а Толя лишався. І, здавалося, буде завжди. Руда шевелюра посивіла, і Толя став Йосиповичем.

Професіонал, діловий, надійний, невибагливий до побуту — було вдачею мати такого водія в експедиції чи в розвідці. Дух пошуку захоплював його. Анатолій Йосипович мав золоті руки, такі необхідні що в облаштуванні табору, що в полегшенні розкопок. Там де був Анатолій, була надійність і затишок. А в авральній ситуації хватався за лопату.

Скільки він виїздив кілометрів? Казав, мабуть, декілька екваторів. Останнім часом весна для Анатолія Йосиповича розпочиналася з палеоліту на Висі, а осінь завершувалася в середньовічному Акермані. А влітку було Трипілля, скіфи, замки Поділля. Привізши одну експедицію, через кілька днів він вирушав з іншою. Та й у побутових справах до нього можна було звернутися — щось підвезти, перевезти, підсобити. Привітний і життєрадісний — з Анатолієм було легко й приємно спілкуватися. «Та зробимо», — такою була завжди його відповідь.

Анатолій Йосипович обоженював свою родину, дружину Валю.

Важко змиритися з втратою. Анатолія Недашківського будуть згадувати часто. І світла пам'ять про цю чудову людину лишитьися в наших серцях.

В.П. БІЛОЗОР, Ю.В. БОЛТРИК, С.А. СКОРИЙ